

prima instanță: S. Stratan
instanța de apel: A. Panov, A. Nogai, A. Minciuna

dosarul nr. 3ra-142/17

Î N C H E I E R E

15 februarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul Iulia Sîrcu

Judecătorii

Sveatoslav Moldovan, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către reprezentantul lui Sergiu Bondarenco, avocatul Vadim Pavalachi,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Sergiu Bondarenco împotriva Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la încasarea indemnizației de concediere și a penalității de întârziere,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de către Sergiu Bondarenco și menținută hotărârea Judecătoriei Centru municipiul Chișinău din 12 mai 2016,

c o n s t a t ă :

La data de 11 ianuarie 2016, Sergiu Bondarenco a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General de Poliție al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la încasarea indemnizației de concediere și a penalității de întârziere.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, din anul 1991 a activat în cadrul organelor afacerilor interne, iar la data de 27 aprilie 2015, a fost emis ordinul IGP al MAI nr. 252ef, în baza căruia a încetat serviciul în poliție, conform art. 47 alin. (1), lit. c) din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012

Menționează că, la momentul concedierii din serviciu, nu i-a fost acordată indemnizația unică de concediere conform art. 65 alin. (2) lit. c) din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012, în mărime de 10 salarii, ceea ce constituie suma de 72 622,50 lei.

Relevă că, la data de 02 octombrie 2015, i-a fost achitată parțial indemnizația unică de concediere, fiindu-i reținută suma de 13 072,50 lei, cu titlu de impozit conform modificărilor operate în Codul fiscal prin Legea cu privire la modificarea și completarea unor acte legislative nr. 71 din 12 aprilie 2015, în vigoare din 01 mai 2015, cu toate că, la momentul concedierii din serviciu, art. 20

lit. g) din Codul fiscal prevedea că, în venitul brut nu se include indemnizația de concediere, ulterior fiind abrogat prin Legea enunțată.

Afirmă că, la data de 09 decembrie 2015, a depus în adresa pârâtului o cerere prealabilă, prin care a solicitat achitarea sumei de 11 376 lei, cu titlu de penalitate pentru neachitarea în termen a indemnizației unice de concediere din serviciu, suma impozitată în mărime de 13 071 lei și suma de 897 lei, cu titlu de penalitate calculată la suma impozitată, însă prin răspunsul IGP al MAI din 23 decembrie 2015 a fost informat că, recuperarea sumei reținute cu titlu de impozit pe venit nu poate fi admisă din lipsa temeiului legal, iar achitarea cu întârziere a indemnizației unice de concediere a avut loc din cauza insuficienței mijloacelor financiare.

Consideră că, răspunsul pârâtului este ilegal și neîntemeiat.

Susține că, indemnizația unică de concediere i-a fost achitată la data de 02 octombrie 2015, cu întârziere de 158 zile. Astfel, aplicând prevederile art. 330 alin. (2) din Codul muncii, penalitatea de întârziere pentru neachitarea în termen a indemnizației unice de concediere în cuantum de 72 622,50 lei constituie suma de 11 473,96 lei, iar penalitatea de întârziere pentru reținerea sumei de 13 072,05 lei cu titlu de impozit pe venit pe o perioadă de 96 de zile, constituie suma de 1 254,72 lei.

Solicită încasarea de la pârât în beneficiul său a sumei de 11 473,96 lei, cu titlu de penalitate calculată pentru neachitarea indemnizației unice de concediere, suma de 13 072,05 lei, reținută ca impozit pe venit și suma de 1 254,72 lei, cu titlu de penalitate calculată pentru suma impozitată.

Prin hotărârea Judecătorei Centru mun. Chișinău din 12 mai 2016 a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată.

Prima instanță ajungând la această concluzie a constatat că, reclamantul a activat în cadrul organelor afacerilor interne ale Republicii Moldova începând cu anul 1991, iar la data de 27 aprilie 2015, a fost emis ordinul nr. 252ef, prin care a fost încetat serviciul în Poliție conform art. 47 alin. (1) lit. c) al Legii cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului, de la 01 mai 2015, fiindu-i achitată indemnizația unică de concediere în mărime de 72 622,50 lei, din care a fost reținută suma de 13 072,05 lei, cu titlu de impozit pe venit.

Totodată, prima instanță a constatat că, angajatorul corect a aplicat Legea nr. 71 din 12 aprilie 2015, prin care a fost abrogat art. 20 lit. g) din Codul fiscal și la data achitării indemnizației unice de concediere a reținut impozitul pe venit, or, reclamantul a fost eliberat la data de 01 mai 2015, dată la care au intrat în vigoare noile prevederi ale Codului fiscal cu privire la faptul excluderii indemnizației unice de concediere din sursa de venit neimpozabilă.

În aceste circumstanțe, prima instanță a concluzionat că, angajatorul a reținut legal suma de 13 072,05 lei, cu titlu de impozit pe venit, astfel, cerința cu privire la încasarea sumei de 1 253,72 lei, cu titlu de penalitate de întârziere calculată pentru suma impozitată, urmează a fi respinsă.

Respingând cerința de încasare a penalității de întârziere pentru neachitarea în termen a indemnizației unice de concediere pe perioada 27 aprilie 2015 – 02 octombrie 2015 în sumă de 11 473,96 lei, prima instanță a reiterat că, reclamantul a

întrerupt raportul de muncă la 01 mai 2015, iar Legea bugetului de stat pentru anul 2015 a fost adoptată la data de 28 aprilie 2015, prin urmare, fiind imposibil de identificat surse financiare suplimentare pentru achitarea indemnizației unice de concediere, mai mult, la data de 02 octombrie 2015, în urma alocării surselor financiare suplimentare, angajatorul benevol a achitat reclamantului suma restantă, astfel, nu poate fi invocată culpa angajatorului și nu pot fi aplicate sancțiunile prevăzute de art. 330 alin. (2) din Codul muncii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 26 octombrie 2016 a fost respins apelul declarat de către Sergiu Bondarenco și menținută hotărârea primei instanțe.

La data de 23 decembrie 2016, reprezentantul lui Sergiu Bondarenco, avocatul Vadim Pavalachi a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului a invocat că, decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe sunt ilegale, deoarece au fost emise cu încălcarea esențială a normelor de drept material și, anume, a fost interpretată în mod eronat legea și a fost aplicată în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Menționează că, argumentele de bază ale instanțelor de judecată sunt neîntemeiate, deoarece prin ordinul IGP al MAI nr. 252ef din 27 aprilie 2015 cu privire la întreruperea raportului de serviciu, rezilierea contractului individual de muncă, a fost încetat serviciul în poliție și reziliat contractul individual de muncă în conformitate cu art. 47 alin. (1) lit. c) din Legea cu privire la activitatea Poliției și statutul polițistului nr. 320 din 27 decembrie 2012, în privința recurentului, Sergiu Bondarenco, locotenent-colonel, inspector principal al Serviciului analiza riscurilor al Dispeceratului Direcției management operațional a IGP al MAI, cu dreptul de a primi pensie pe linia MAI, cu achitarea compensației bănești pentru concediile de odihnă anuale nefolosite și a indemnizației unice conform art. 65 alin. (2) din Legea nr. 320 din 27 decembrie 2012, de la data de 01 mai 2015.

În aceste împrejurări, susține că, la data de 01 mai 2015, Sergiu Bondarenco nu se mai afla în serviciu, deoarece raportul de serviciu a fost încetat la 28 aprilie 2015, fapt confirmat și prin registrele de serviciu în care a activat.

Mai invocă că, din momentul achitării indemnizației unice de concediere, 02 octombrie 2015 până la data examinării cererii de apel, 26 octombrie 2016, intimatul neîntemeiat a reținut suma de 13 072,05 lei, pe un termen de 390 de zile, astfel, suma penalității de întârziere constituie 5 097,30 lei.

Prin referința depusă la data de 16 ianuarie 2017 IGP al MAI a solicitat declararea recursului ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost depus în termen, or, din materialele cauzei nu poate fi stabilită cu certitudine momentul comunicării

deciziei contestate pentru a determina respectarea termenului de declarare a recursului.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către reprezentantul lui Sergiu Bondarencu, avocatul Vadim Pavalachi nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept

procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către reprezentantul lui Sergiu Bondarenco, avocatul Vadim Pavalachi asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul reprezentantului lui Sergiu Bondarenco, avocatul Vadim Pavalachi ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către reprezentantul lui Sergiu Bondarenco, avocatul Vadim Pavalachi se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
judecătorii

Iulia Sîrcu

Sveatoslav Moldovan

Mariana Pitic